



OCENA Plesna predstava

Kopičenje in izginevanje

MOJCA KUMERDEJ

Tam daleč stran

avtorji **Primož Bezjak, Branko Jordan, Katarina Stegnar**

produkcija zavod Bunker

ponovitev, Stara elektrarna, 16. september 2010

Predstava *Tam daleč stran*, ki so jo pod »blagovno znamko«
Betontanc ustvarili Primož Bezjak, Branko Jordan in
Katarina Stegnar, se skozi ego-ekologijo, kot zapišejo v
sprememnem besedilu, loteva sodobnih strategij preživetja – ne
le fizičnega, ampak tudi etičnega. Zahtevna tema, ki z lahkoto zdrsi
v obči diskurz o svetovni krizi, povezani s segrevanjem planeta in
negotovi usodi narave in človeštva. Toda avtorjem je z inteligentnim
pristopom v enourni predstavi, ki je sestavljena iz dveh delov, uspelo
prepričljivo zagrabit celotno tako veliko in aktualno temo. Prvi del
pomeni uprizoritev generacije na vrhuncu moči, ki je vpeta in ujeta
v ponavljajoče, obsesivne vsakodnevne dejavnosti, te pa vključujejo
rokovanje z gospodinjskimi aparati in telefoni, neobhodnimi za
normalno življenje zahodnega srednjega sloja, vendar jih v resnici
ne posedujejo, pač pa naprave posedujejo njih in njihov čas. Prvi
del je preiščeno ter gibljivo zelo dinamično strukturiran, pri
čemer prizorišče ni nastlano in preobloženo z resničnimi predmeti,
ampak zgolj z njihovo kartonasto embalažo, ki jo nastopajoči
uporabljajo kot prave predmete. Ta učinkovita scenska rešitev še
bolj poudarja prenasičenost s stvarmi – med drugim v navezavi na
roman *Stvari Georgesa Pereca* –, ki jih trije liki, ki med kompulzivnim
telefoniranjem, telovadbo, tuširanjem itd. živijo vsak zase, kopičijo in
nato mečejo v zabojnik za smeti.

V sicer predolgem prehodu med prvim in drugim delom je projiciran
video, v katerem vsi trije negibno sedijo s svojim zaprtim DHL paketom
pred sabo. Drugi del nas popelje v kraljestvo polarnih medvedov,
na Arktiko, ki si jo, kot v pravljicnem tonu pripoveduje glas v offu,
medvedi delijo s tjujnji, z Inuiti in z Markom Peljhanom, ki »tam daleč
stran«
preizkuša svoj Makrolab, kot arktični populaciji duhovito
pripnejo tamkaj v resnici delujočega slovenskega intermedijskega
umetnika. Ledeno modro osvetljeno arktično atmosfero podkrepljujejo
po tleh raztresene plastenke, ki v natančni osvetlitvi (Tomaž Štručl)
delujejo kot kosi talečega se ledu, skozi genezo polarnih medvedov
– tudi z izvrstnimi medvedjimi kostumi (Mateja Benedetti) – pa se
subjektivira v zgodbo o tričlanski medvedji družini – Brunu, Tari in
Anuku. Arktična pravljica se prevesi v aktualno resničnost, v kateri
medvedi zaradi globalnega segrevanja dobesedno izgubljajo led
pod nogami in zaradi česar medvedja družina posledično pogine.
Šele na koncu izvemo, kaj je trojico čakalo v rumenih paketih na
sredini predstave: Tam daleč stran izpostavi cinično distanco do
ohranjanja narave, in sicer tako z obrobim pojavljanjem lika sira
Davida Attenborougha (Stane Tomazin), znamenitega BBC-jevega
avtorja oddaj o živalih, ki je v svojih zlatih časih na ekspedicijah
živalski primerek ulovil in ga nato kazal ter razpravljal o njem v
svojih oddajah, kot tudi s fenomenom posvojiteljstva čipiranih divjih
živali. Na koncu predstave v temi poslušamo posnetek pogovora
najditelja enega od poginulih medvedov z avtomatskim odzivnikom
zbirokratizirane in povsem neučinkovite agencije za zaščito arktičnih
sesalcev, po katerem je truplo medveda v paketu poslano njegovi
posvojiteljici.

Režijsko in gibljivo domiselna, v prvem delu dinamično, in v drugem
delu zelo poetično izvedena predstava, ki jo odlikuje tudi glasbeni
kolaž (*Dead Tongues*), problem globalnega segrevanja odpira skozi
posameznikov etično površen in ciničen odnos do drugih in do širšega

Stran / Page: 17

Doseg / Reach: 129000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 294 cm²

2 / 2

okolja – tako tega tu kot tistega tam daleč stran. Čeprav je predstava Tam daleč stran namenjena odraslim, pa bi brez dvoma predvsem z drugim, »medvedjim delom« pritegnila tudi najmlajše občinstvo.



SKUPINA BETONTANC FOTO ZAVOD BUNKER